

LEONTIJS JEFIMOVS

Dzimis: 1936. gada 24. februārī Daugavpils rajona Naujienas pagastā

Mācības: Valmieras Kurlmēmo skolā

Iestājies Daugavpils biedrībā — 1953. gadā

Darbs: Daugavpils MRU (no 1955)

Sabiedriskā rosība: uzņēmuma pirmorganizācijas priekšsēdētājs, MRU arodkomitejas loceklis, darbaudzinātājs, LNB un LNS kongresu delegāts, LNB CV prezidijas loceklis, pašdarbības aktieris

LNS Goda biedra nosaukums piešķirts 1995. gadā

Mūžībā aizgājis 2001. gada 19. Oktobrī

Ar saimnieka attieksmi

Leontija Jefimova dzīve aizritēja Latgales lielākajā pilsētā — Daugavpilī: tās apkaimē viņš piedzima, pēc Valmieras skolas beigšanas apmetās tajā uz dzīvi un sāka strādāt Daugavpils nedzirdīgo darbnīcā par kurpnieku.

Uz viņu paļāvās

Leontijs labi apguva apavu meistara prasmi un no kurp-nieka zeļļa, gadiem ritot, kvalificējās par apavu virsu piegriezēju.

Izaugsme darbā notika reizē ar pašas darbnīcas

iekļaušanos un pārveidošanos par iecirkni mūsdienīgā lielā uzņēmumā. Viņš strādāja centīgi, kvalitatīvi un vairākkārt kā atzinību izpelnījās nosaukumu «Labākais piegriezējs». No viņa attieksmi pret darbu guva vairāki jaunieši, kas iestājās darbā apavu iecirknī.

Leontijs ne tikai labi strādāja, bet ar saimnieka aci vērtēja visas norises uzņēmumā, būdams vietējās arodkomitejas sastāvā, rūpējās par darba apstākļu uzlabošanu, kārtoja kolektīvā strādājošo sadzīves jautājumus utt. Viņš savā reizē prata pateikt arī kritisku, bet taisnīgu vērtējumu. Leontiju darbinieki cienīja, uz viņu paļāvās.

Jauni pienākumi

1978. gadā Daugavpils MRU notika ražošanas pārkārtošana — tika iekārtots jauna profila iecirknis, kurā uzsāka elektrisko kabeļu izgatavošanu. Leontiju aicināja strādāt tajā, pildot brigadiera pienākumus.

Pagāja neilgs laiks, kad uzņēmuma vadība varēja pārliecināties — šī izvēle bijusi pareiza, jo Leontija brigāde strādāja ļoti sekmīgi un pārpildīja plānus.

Kad nāca lielo pārmaiņu laiks un ražošanas procesi sašaurinājās, Leontijs Jefimovs atgriezās pie sava pārbaudītā kurpnieka amata, kurā nostrādāja līdz pensijai.

Valasbrīži

Tie vienlīdz tika dalīti starp ģimeni un viņa aizraušanos — teātra spēles mākslu. Sieva Anna ar dēliņu Anatoliju Leontiju saprata un atbalstīja, tāpēc viņš varēja daudz laika veltīt arī mēģinājumiem, līdzdalībai lugās un uzvedumos, doties viesizrādēs un priecēt jo daudzus skatītājus. Arī šajā jomā Leontijs darbojās ļoti atbildīgi un aizrautīgi — tāpat kā dzīvoja visu mūžu — līdz savai likteņstundai 2001. gada rudenī. **D.D.**

